

PETER
DEHLER

Născut în 1963 la Leipzig, Peter Dehler a absolvit Institutul de teatru "Ernst Busch", secția actorie, dar se arată interesat și de scrisul pentru scenă. Textul ce urmează (în original, *Die Wächter*) a apărut în numărul 6/1989 al revistei "Theater der Zeit" din fosta Republică Democrată Germană, revistă ce i-a mai publicat în 1988 o piesă, *Botnita* (*Der Beisskorb*). *Gardienii* a fost jucată în premieră absolută la studioul Teatrului de Stat din Dresda. Cronică spectacolului, precum și o serie de articole apărute în revista "Theater heute", confirmă opinia că Peter Dehler (în al cărui scris răsună ecouri destul de puternice din teatrul absurdului) este unul dintre cei mai promițători reprezentanți ai foarte tinerei generații de dramaturgi germani. ■

AVANSCENA

GARDIENII

PERSONAJELE:

- KAZIMIR
- KONSTANTIN
- KONRAD
- KASPAR

O cameră de gardă. Cazarmă și birou în același timp. Obiectul de păzit este o uriașă ușă misterioasă. Camera de gardă are o ușă de intrare, dar nici o fereastră. Konstantin, un gardian bătrîn, caută ceva. Se aude un ciocănit. Kazimir intră în camera de gardă.

KONSTANTIN: Unde e clopoțelul?
KAZIMIR: E frig aici.
KONSTANTIN: I-am spus: pune-l acolo. Chiar de două ori l-am spus. Îmbătrînește.
KAZIMIR: Nici o fereastră.
KONSTANTIN: Acum înjur, dar pe urmă n-am curaj să-i spun. Una-i bătrînețea, alta-i prietenia.
KAZIMIR: De ce masa are trei picioare?
KONSTANTIN: Nu-i frig. Așa cald n-a fost niciodată aici. Temperatura este absolut constantă. Ferestre nu-s. Într-adevăr. Masa are patru picioare. Numără-le.
KAZIMIR: Trei.
KONSTANTIN: Patru.
KAZIMIR: Trei!
KONSTANTIN: Patru!
KAZIMIR: Trei!
KONSTANTIN: Patru!
KAZIMIR: Trei!
KONSTANTIN: Trei. Da. Ei și?
KAZIMIR: La ce-ți trebuie clopoțelul?
KONSTANTIN: La ce-mi trebuie clopoțelul. Pentru că trebuie să stea aici. Dar nu i-o iau în nume de rău. Asta-i deosebit. Nu e prima dată. De curînd l-am căutat și mi-a venit în gînd că s-ar putea să fi fost eu. Da, m-am gîndit într-adevăr: poate că tu ești ala care uită mereu unde am vrut să-l ascundem. Clopoțelul ăsta, E obositor. În fiecare zi, altă ascunzătoare. La vîrsta noastră. Și de-ai-a m-am gîndit de ce nu eu. Posibil. Nici aici nu-l.
KAZIMIR: Și cine era atunci?
KONSTANTIN: Cînd să fie?
KAZIMIR: Atunci, cînd ai terminat de gîndit.
KONSTANTIN: Cînd am terminat de gîndit?
KAZIMIR: Care dintre voi doi e uitucul.
KONSTANTIN: Aha. Nu m-am gîndit mai departe. E totuna. Închipule-ți, și ei caută clopoțelul, la fel ca mine, în fiecare zi. Și injură la fel ca mine. Dar de fapt nu injurăm. Nu, nu. Nu m-am gîndit mai departe. E totuna. Greșeala lui e greșeala mea și greșeala mea e greșeala lui. Așa că nici unul din noi nu greșește. Asta, e prietenia. Prietenie veche. Așa ceva e rar. Pot să spun că am avut noroc. Nu, nu, n-a fost noroc. Au fost primii trei ani. Asta leagă. Închipule-ți, pe-atunci eram de două luni aici. Era o dimineată liniștită. Dar noi nu ne-am lăsat înșejați de liniște. Și bine am făcut. Fiindcă pe la nouă... Pe la nouă sau pe la zece... Stai, mi-am notat.
KAZIMIR: Stîlu povestea.
KONSTANTIN: Cum, o știi deja.
KAZIMIR: Da, de la cap la coadă și de la coadă la cap.
KONSTANTIN: Ei, și era nouă sau zece?
KAZIMIR: Mi-e egal.
KONSTANTIN: Acum te întreb ce mi s-a întîmplat mie. Cum așa, și-e egal.
KAZIMIR: Vreau să spun că poate nu e chiar atît de important.
KONSTANTIN: Ah, ah. E foarte important. Acum trebuie să verific. Unde l-oi fi pus. Konrad a spus că nu trebuie să-l las așa, la vedere. Și atunci eu...
KAZIMIR: Konstantin! Nu mă interesează. Absolut deloc! Nici un pic. Mi-e al dracului de egal. E frig.
KONSTANTIN: Era zece. Sigur, zece era. Fiindcă pe la

nouă...

KAZIMIR: Nu mă interesează poveștile tale. Sînt sătul de povești tale timpite. Le cunosc pe toate. Spune-le lui Konrad al tău.

KONSTANTIN: De ce te enervezi? Dacă ți-am povestit o dată, nu mai e nevoie să-ți povestesc încă o dată. Dar nu trebuie să spui că o cunosti, de la cap la coadă și de la coadă la cap și pe urmă să nu știi dacă era nouă sau zece.

KAZIMIR: Trebuie să spălăm ferestrele.

KONSTANTIN: Da. Foarte bine. Care.

KAZIMIR: Atunci le spal eu.

KONSTANTIN: N-o să le speli tu. Eu o să le spal. Tu poți să mă ajuti.

KAZIMIR: Bine, atunci le spal singur.

KONSTANTIN: Era zece. După nouă vine zece? Vine. După zece vine unsprezece? Zece era.

KAZIMIR: N-am aer.

KONSTANTIN: Asta-i bună.

KAZIMIR: Nu te interesează poveștile mele. Îți pasă de ele cît negru sub unghie.

KONSTANTIN: Mi-ai povestit vreodată ceva?

KAZIMIR: Da.

KONSTANTIN: Ce? Oare să fi uitat. Despre ce e vorba?

KAZIMIR: Despre nimic.

KONSTANTIN: Vezi, și-mi faci mie reproșuri.

KAZIMIR: Nu pot să povestesc nimic fiindcă... fiindcă...

KONSTANTIN: Ești încă tînăr.

KAZIMIR: Eu nu pot trăi nimic demn de povestit pentru că tot ceea ce mi se întîmplă mie sînt poveștile tale. Poveștile tale timpite.

KONSTANTIN: Ești tînăr.

KAZIMIR: Mă bucur.

KONSTANTIN: Mă bucur pentru tine.

KAZIMIR: Mă bucur pentru tine că poți să te bucuri pentru mine.

KONSTANTIN: Mă bucur pentru tine că te bucuri pentru mine că pot să mă bucur pentru tine.

KAZIMIR: Și așa mai departe.

KONSTANTIN: Și așa mai departe.

KAZIMIR: Și așa mai departe. Și așa mai departe. Și așa mai departe.

KONSTANTIN: Ne bucurăm.

KAZIMIR: Bucurie.

KONSTANTIN: Hai să cîntăm.

KAZIMIR: Hai să dansăm. Nu sînt tînăr. Ei și? Dacă tu ai fi Kazimir, cine ar fi Konstantin al tău?

KONSTANTIN: De ce ți-am povestit totul. Ai înțeles? Ești deștept. Ești deștept. Cîntă și dansează!

KAZIMIR: La ordîin. (Cîntînd și dansînd.) Sînt invidios/ Pe tot ceea ce/ Nu pot/ Să trăiesc.

KONSTANTIN: Asta-i o prostie!

KAZIMIR: În sfîrșit, o spui. Sînt prost. Mulțumesc, asta va fi prima mea povestă. Despre deșteptul care a devenit deodată prost.

KONSTANTIN: Nu ești prost. Prostia e...

KAZIMIR: Strică-mi-o. Singura povestă. Prima. Totuși sînt deștept. Asta-i a doua povestă. Despre unul care era deștept, pe urmă prost și pe urmă, deodată, iarăși deștept. Te-am rugat eu să mă faci deștept?

KONSTANTIN: Să întreb calul dacă vrea ovăzi!

KAZIMIR: Să-l întreb. Da.

KONSTANTIN: Nu țipa la mine!

KAZIMIR: Nu țip.

KONSTANTIN: Țipi.

KAZIMIR: Acum n-o să-ți placă.

KONSTANTIN: Liniște!

KAZIMIR: Mă auzi?

KONSTANTIN: N-ai decît să crezi ce vrei. Eu caut clopoțelul. Asta e important.

KAZIMIR: Da, caută-ți clopoțelul, ca să stea acolo unde trebuie.

KONSTANTIN: Nu e clopoțelul meu!!!

KAZIMIR: Tu...tu întotdeauna ai ceva de făcut ca să nu te gîndesti cu adevărat la nimic. (Plînge.)

KONSTANTIN: Iar tu ai întotdeauna ceva la care să te gîndesti ca să nu faci cu adevărat nimic. Atunci urî. Cui urî nu-i e frig. Kazimir. Cînd te sui pe baricadă nu trebuie să te miri că se trage. Dansează Kazimir, dansează. Clopoțelul. Da-da. Mi-aduc aminte. Am vorbit despre asta. Dar azi o fi fost?

KAZIMIR: Ai nevoie de mine.

KONSTANTIN: Azi trebuie să fi fost.

KAZIMIR: Și eu am nevoie de tine.

KONSTANTIN: Cîteodată mi-e teamă că uit într-adevăr.

KAZIMIR: Poate că ar trebui să flu ca tine. Și în fiecare zi să caut clopoțelul. Fiecare zi are un scop.

KONSTANTIN: Într-o bună zi n-o să-l mai găseasc. Pur și simplu n-o să mai fie. Dispărut. Pentru totdeauna.

KAZIMIR: Tu îți stabilești scopul astfel încît trebuie să-l ajungi. Nu. Scopul te ajunge pe tine. E deodată aici. Fie că o vrei sau nu.

KONSTANTIN: Da, e timpul să prelei, în sfîrșit, slujba mea.

KAZIMIR (exersînd): Unde e clopoțelul.

KONSTANTIN: E din cauza clopoțelului. O să flu turbat atunci. Mereu. Nu poți face nimic.

KAZIMIR: Nu e vorba despre mine?
KONSTANTIN: Am nevoie de tine.
KAZIMIR: Hai să vorbim despre asta.
KONSTANTIN: De-asta eşti aici.
KAZIMIR: E greu...
KONSTANTIN: O să înveți. Nu e greu.
KAZIMIR: Știu că nu e greu. Dar e greu să-ți spun că nu vreau.

KONSTANTIN: Și eu am avut probleme. La început. Dar pe atunci nu era din cauza clopoțelului.

KAZIMIR: Nu m-ai înțeles?
KONSTANTIN: Nu trebuie să ne înțelegem întotdeauna.

KAZIMIR: Ba da, acum. Exact acum.
KONSTANTIN: Da-mi cirpa. Uită-te câtă murdărie e pe ea.

Aș vrea să știu de unde vine.

KAZIMIR: Konstantin!

KONSTANTIN: Cirpa trebuie să stea acolo.

KAZIMIR: Nu pun mina pe ea.

KONSTANTIN: Te rog, știi doar, picioarele mele...

KAZIMIR: Na-ți-o!

KONSTANTIN: Las-o bahtă.

KAZIMIR: Uită-te la mine,

KONSTANTIN: Asta-i altă cirpă.

KAZIMIR: Konstantin, nu vreau să fii gardian!

KONSTANTIN: Uite ce poate să facă puțină lustruia!

KAZIMIR: Konstantin.

KONSTANTIN: Nu vrei să fii gardian?

KAZIMIR: Nu.

KONSTANTIN: Vrei să fii gardian!

KAZIMIR: Nu.

KONSTANTIN: Tu nu știi ce vrei, Kazimir.

KAZIMIR: Ba știu foarte bine.

KONSTANTIN: Nu știi ce vrei!

KAZIMIR: Ba știu.

KONSTANTIN: Ce vrei să fii?

KAZIMIR: Nu gardian.

KONSTANTIN: Nu asta te-am întrebat!

KAZIMIR: Întrebă altfel!

KONSTANTIN: Cum?

KAZIMIR: Nu așa!

KONSTANTIN: Și am dreptate.

KAZIMIR: De ce ai dreptate?

KONSTANTIN: Pentru că am dreptate.

KAZIMIR: N-ai deloc.

KONSTANTIN: Trebuie să știi ce vrei să fii!

KAZIMIR: Trebuie să știu ce nu vreau să fii!

KONSTANTIN: Dacă ai ști ce vrei să fii, ai ști ce nu vrei să fii!

KAZIMIR: Iar dacă aș ști ce nu vreau să fiu, aș ști ce nu vreau să fiu. Ei și. Mai mult nu vreau.

KONSTANTIN: Nu vrei să nu fi gardian?

KAZIMIR: Cum?

KONSTANTIN: Nu vrei să nu fi gardian?

KAZIMIR: Dacă m-aș fi hotărât să fiu gardian, m-aș fi hotărât în legătură cu tot. Cu toate celelalte. Fiindcă mă obligi la o decizie, mă hotărăsc împotriva faptului de a fi gardian. Și totul rămâne deschis!

KONSTANTIN: Asta înseamnă că dacă eu nu ți-aș fi cerut să fii gardian ai fi făcut asta de bună voie?

KAZIMIR: Totul ar fi fost deschis.

KONSTANTIN: N-am cerut nimic, n-am întrebat nimic. Chiar nu știu ce te-aș putea întreba. Cum de merge așa? Și numai așa. Masa are trei picioare. Nebunie, nu? Spune, când crezi că trebuie să te hotărăști?

KAZIMIR: Când o să-mi pun întrebarea.

KONSTANTIN: Când o să-ți pui întrebarea. Asta-i o scuză.

KAZIMIR: Nu-i o scuză.

KONSTANTIN: Și dacă eu mor, cine păzește poarta? În timp ce tu îți pui întrebarea; dacă e timp să pui întrebări, timpul pune întrebările. Nu tu, și nici eu! Am făcut de paza toată viața. De ce?

KAZIMIR: Lasă-mi timp.

KONSTANTIN: Mie nu-mi mai rămâne timp. Ai văzut doar. Sunt bătrîn. Poate că mine fac o greșeală de neiertat, sau poate că mine nu pot să mai fac nici o greșeală.

KAZIMIR: Nu spune asta.

KONSTANTIN: Merg foarte repede.

KAZIMIR: Acum m-am săturat de vâicărellile tale. Mă gîndesc. E destul.

KONSTANTIN: O să te ajut să te gîndești. (*Își scoate cămașa și-i arată corpul plin de cicatrice.*) Gîndește-te. Hai, gîndește-te. Cum o găsești pe asta? Dar pe asta? Să-ți povestesc ceva despre ele? Dar tu cunoști deja toate poveștile de la cap la coadă și de la coadă la cap. Eu simt cartea ta de povești tridimensională - în culori. Tu faci parte dintre horocoși. Gîndește-te, gîndește-te. Observi cum trece timpul? Pune-ți acum întrebarea! Acum!

KAZIMIR: Ordona-mi. Te rog, ordona-mi.

KONSTANTIN: Nu, cicatricele or să-ți ordone. Lor o să li te supui. Mie nu. Știu asta!

KAZIMIR: Mă supun.

KONSTANTIN: Cicatricelor sau mie?

KAZIMIR: Tie!

KONSTANTIN: Atunci mai privește o dată încoace. Înțelegerea e cea mai bună perspectivă.

KAZIMIR: N-o să fii gardian. N-o să fiu. N-o să fiu. Acum, abia n-o să fiu. Nu, nu, nu.

KONSTANTIN: Șărută cicatricele!

KAZIMIR: Pleacă din calea mea!

KONSTANTIN: Șărută-le.

KAZIMIR: Pleacă.

KONSTANTIN: Șărută-le.

KAZIMIR: Te omor.

KONSTANTIN: Da, Kazimir, așa e și mai bine. Omoară-mă. Omoară un om bătrîn și plin de cicatrice. Bătrîn și plin de cicatrice. Plin de cicatrice și bătrîn. Hai Hai Hai. Hahahahahaha.

Deodată, de afară se aude limpede zgomot de pași. Kazimir își întrerupe amenințarea.

KAZIMIR: Ce-i asta?

KONSTANTIN: Hai, omoară-l pe bătrînul plin de cicatrice.

KAZIMIR: Ascultă, se împlină ceva!

KONSTANTIN: Hai, hai.

KAZIMIR: Konstantin!

KONSTANTIN: Ce-i.

KAZIMIR: Konstantin, ce-i asta?

KONSTANTIN: Iar vine.

KAZIMIR: Cine vine iar?

KONSTANTIN: Ușor, stai ușor.

KAZIMIR: Vreau să ies de aici!

KONSTANTIN: O să ne jefuiescă.

KAZIMIR: O să intre aici?

KONSTANTIN: Da, ce crezi... Ai grijă, o să fie aici imediat.

Scutură clopoțelul cît poți de tare. Eu mă lupt cu el, mă duc chiar acum la ușa...

În clipa următoare ușa este smulsă din ținți și în cadrul ei apare un tip mascat și cu un baston de cauciuc. Konstantin se luptă. Kazimir sună și iar sună din clopoțel. Konstantin este doborât. Mascatul se îndreaptă spre Kazimir. Acesta, mut, îl împingă cu clopoțelul care sună mereu. Așa îi barează calea spre ușa cea misterioasă. Clopoțelul face minuni: mascatul nu se încumetă spre ușa cea misterioasă. Fuge. Kazimir stă nemișcat și sună din clopoțel pînă își dă seama că primejdia a trecut. Privește uimit clopoțelul. Se apleacă spre Konstantin, care zace nemișcat.

KAZIMIR: Clopoțelul. Clopoțelul cel minunat. O să fii gardian.

Konrad, bătrînul, și Kaspar, tînărul, apar îngă ușa prăbușită. Kazimir se repede din nou spre clopoțel și, scuturîndu-l cu putere, li-l ține dinainte.

KONRAD: Ești nebun? Încetează odată cu zgomotul ăsta.

Unde-i Konstantin?

KAZIMIR: Lasați-l în pace. Și pe el, și ușa.

KONRAD: Unde e Konstantin? Și încetează cu sunatul!

Nebunule. Eu sînt Konrad, gardianul.

KAZIMIR: Ești Konrad. Konstantin zace acolo. Ajută-l te rog, repede. Tu cine ești?

KASPAR: O să fii gardian sau, mai bine zis, trebuie să fii gardian.

KAZIMIR: Nu vrei asta. Știi ce vrei?

KASPAR: Da-da.

KAZIMIR: Eu o să fiu gardian!

KONRAD: Ei, Konstantin băiete, ce chestii faci. Așa, își revine. Hai. Așa, așa.

KONSTANTIN: Stătea acolo. Unde stă Kazimir.

KONRAD: Totu-i în ordine. Nu mai vorbi atît.

KAZIMIR: Ce rău arată.

KONRAD: Or să rămînă cîteva cicatrice, dar în rest... Ne punem noi repede pe picioare. Nu mai sta așa ca prostul!

Pune clopoțelul la locul lui. Și tu, Kaspar, fă puțină ordine aici. Ei vezi Konstantin. Buruiana rea nu pierde, băiete. Am auzit clopoțelul. Cînd am sosit, totul se terminase. Kaspar și Kazimir or să-l ducă pe Konstantin acasă. Te schimb eu.

KONSTANTIN: Lasă... Cum te cheamă?

KASPAR: Kaspar.

KONSTANTIN: Lasă, Kaspar. Kazimir o să se descurce singur. Trebuie să rămîniți doi aici!

KAZIMIR: Clopoțelul l-am pus acolo.

KONRAD: Da-da. Să dormi pe săturate, Konstantin.

KONSTANTIN: Avei grijă de voi. E periculos.

KONRAD: Acum, întindeți-o. (*Strigă după ei.*) Îndată ce te pui pe picioare, vii să mă schimbi. (*Lui Kaspar.*) La vîrsta lui... L-ai văzut pe imbecilul ăla?

KASPAR: Kazimir?

KONRAD: Asta n-o să fie niciodată gardian!

KASPAR: Dar el vrea.

KONRAD: Asta nu-i totul. Asta-... Unde e clopoțelul?

KASPAR: Tu a spus doar.

KONRAD: Cine?

KASPAR: Cum cine, Kazimir ăla.

KONRAD: N-a spus absolut nimic.

KASPAR: Dar am auzit eu.

KONRAD: Ei, atunci unde e?

KASPAR: Am auzit, dar n-am văzut.

KONRAD: Nu mai trîncăni și ajută-mă să-l caut. Poate că totuși o să fie un gardian bun. Nu e rău prost. Și că l-a fost frică, Doamne sfînte, îți spun că eu, la vîrsta lui...

KASPAR: Ihim.

KONRAD: Nu spune ihim cînd vorbești cu tine. El măcar știe ce vrea.

KASPAR: Da-da.
 KONRAD: Nu spune da-da.
 KASPAR: Da.
 KONRAD: Kazimir are respect.
 KASPAR: Da, pentru Konstantin.
 KONRAD: Konstantin e un idiot.
 KASPAR: Și Kazimir are respect pentru el. Cred că n-o mai duce mult Konstantin.
 KONRAD: Nu mai vorbi prostii.
 KASPAR: Știi asta foarte bine.
 KONRAD: Ține-ți gura.
 KASPAR: Singur nu reușești.
 KONRAD: Îi schimbă Kazimir.
 KASPAR: Și eu pe tine.
 KONRAD: Doar cînd oi muri.
 KASPAR: Vrei să lucrezi cu Kazimir?
 KONRAD: Da, și ce-îi
 KASPAR: Știi că e un imbecil.
 KONRAD: Și Konstantin era un imbecil.
 KASPAR: Sînt imbecilii și imbecilii.
 KONRAD: Eu mă descurc cu orice imbecil.
 KASPAR: Dacă crezi asta, și tu ești un imbecil. Ești prea bătrîn.
 KONRAD: Dar tu... tu... tu ești periculos.
 KASPAR: Și tu?
 KONRAD: Eu sînt prietenul lui Konstantin.
 KASPAR: Da-da.
 KONRAD: Nu spune da-da.
 KASPAR: Da-da.
 KONRAD: Cum de-ai ajuns așa?
 KASPAR: Ghici.
 KONRAD: Unde e clopoțelul?
 KASPAR: Ghici.
 KONRAD: Kaspar.
 KASPAR: Da, Konrad, da.
 KONRAD: Nu spune da.
 KASPAR: E acolo, prietene.
 KONRAD: Puteam să nu ne fi ales unul pe altul.
 KASPAR: Asta-îi încă prea puțin!!! Tu ești vinovat, numai tu.
 KONRAD: Da, da.
 KASPAR: Nu spune da. Tu ești vinovat. Fără tine, eu n-aș exista, dar fără mine, tu tot ai exista.
 KONRAD: Ihm.
 KASPAR: Eu nu puteam să-mi aleg asta.
 KONRAD: Tă o să-ți meargă exact la fel.
 KASPAR: Și atunci o să stău aici exact la fel ca tine.
 KONRAD: Da.
 KASPAR: Da-da.
 KONRAD: Nu spune da-da.
 KASPAR: Da.
 KONRAD: Nu.
 KASPAR: E frumos cum lupți tu împotriva da-ului meu. Dadadadadada... Tu mi-ai bagat asta în cap, acum bagă-ți-o și ție. De ce m-ai învățat să spun da chiar înainte să gîndesc.
 KONRAD: De unde trebuia să încep.
 KASPAR: De ce cu DA?
 KONRAD: De ce cu NU!!!
 KASPAR: Acum trebuie să-î învăț pe nu. Spun nu la Nu. Și spun nu la Da. De ce spun da? Haha. Asta-îi matematică. Așa funcționează toate. Matematica superioară e matematica superioară și matematica simplă e matematica simplă. Matematica este doar o chestiune de inteligență, alt. Fiecare ajunge cît de departe ajunge. Matematica superioară nu o exclude pe cea simplă. Superiorul nu exclude simplul. Fiecare ajunge cît de departe ajunge și basta. Matematica e aspră, dar dreaptă. Îmi creștez un răboj și încalec pe el.
 KONRAD: Tu o să fii gardian.
 KASPAR: Bineînțeles.
 KONRAD: Știi că asta e cel mai bun lucru.
 KASPAR: Sînt obosit.
 KONRAD: Îi ești superior.
 KASPAR: Așa cum și tu îl ești superior celuilalt.
 KONRAD: O să fii un gardian bun.
 KASPAR: O să-î fii superior.
 KONRAD: Tu știi ce vrei.
 KASPAR: Nu știu ce înseamnă un gardian!
 KONRAD: O să fii un gardian bun.
 KASPAR: Știu ce vreau.
 KONRAD: Nu, nu, nu, nu, n-o să fii gardian. Niciodată niciodată niciodată niciodată.
 KASPAR: Ba da.
 KONRAD: Nu.
 KASPAR: Ba da, ba da.
 KONRAD: Nu, nu, mă degrabă te omor.
 KASPAR: Atunci omoră-mă!
 KONRAD: N-o să fii gardian.
 KASPAR: Ei hai. Hai, hai, hai.
 KONRAD (lovindu-l pe Kaspar): Apără-te, apără-te odată. Altfel n-o să supraviețuiești nimeni. Trebuie să te aperi. (Kaspar nu se apără. Țipă. Konrad lovește pînă cînd Kaspar nu se mai mișcă. Atunci urlă furios.) Ei și. Ei și. Nu pe tine te lovesc. Mă lovesc pe mine. Hai apără-te. Mă omor în bătaie. (Se prăbușește extenuat pe scaun. Deodată își dă seama de situație. Nu știe ce trebuie să facă.) Hei, Kaspar, ridică-te. Ascultă. Tu ai spus că trebuie să te lovesc. Scoală-te imediat, imediat. Tu,

cu matematica ta idioată. Kaspar. (Încearcă să se lovească. Deodată îi vine ideea. Scutură clopoțelul cît poate de tare și strigă.) Konstantin, Kazimir. Sîntem atacați... Atac... Ajutor... Konstantin. Mascatul e aici. (Între timp se lovește singur, și lovește, și lovește. Ușa se deschide încet, mascatul intră și se furizează pe la spate spre Konrad. Se descoperă unul pe celălalt. Konrad încetează să mai strige și să mai scuțure clopoțelul.) Ce vrei? (Cei doi se luptă. Konrad reușește să-l alunge pe mascat, apoi se prăbușește în fața ușii, zace acolo ca un cîine.) Kaspar. Kaspar.

Apar Konstantin și Kazimir. Împing ușa.
 KONSTANTIN: Am venit prea tîrziu.
 KAZIMIR: Ușa nu e spartă.
 KONSTANTIN: Unde e Kaspar?
 KAZIMIR: Konrad, Konrad, sînt aici. (Konstantin încearcă să-l doborîcească pe Konrad, iar Kazimir, pe Kaspar. Cei doi sînt în stare de traumă.)
 KONRAD: Kaspar, Kaspar. Îmi pare rău.
 KASPAR: Porcule. El m-a lovit.
 KONRAD (Konrad se dezmeticește, se sperie văzîndu-i pe cei doi): Ce cauți aici. Lăsați-ne singuri.
 KONSTANTIN: Dar Konrad.
 KONRAD: Ce-î?
 KAZIMIR: S-a petrecut un atac...
 KONRAD: Da, a fost mascatul aici.
 KONSTANTIN: Asta-îi bună.
 KAZIMIR: S-a luptat. Kaspar s-a luptat. Eu doar am sunat din clopoțel.
 KONSTANTIN: Kazimir.
 KONRAD: S-a luptat ca un tîgru.
 KAZIMIR: Și eu o să lupt ca el.
 KONSTANTIN: Kazimir.
 KONRAD: E un erou. La început doar a scuțurat clopoțelul, dar pe urmă a văzut că mascatul devine stăpin pe situație și s-a aruncat asupra lui.
 KAZIMIR: N-am putut ajunge mai repede. Ar fi trebuit să vin singur, dar nu-l găseam pe Konstantin, și singur... Sînt... Sînt... Dar am să vă dovedesc eu. (Kazimir pînge în brațele lui Konrad.) E un erou. Un erou.
 KASPAR (și revine): Unde e?
 KONSTANTIN: L-ai pus pe fugă.
 KASPAR: Ah, ești aici.
 KONRAD: Kaspar. Eu sînt.
 KASPAR: Văd.
 KONRAD: El a fugit.
 KASPAR: Cred că ai vrut să mă omori.
 KONRAD: Sînt eu. Ai avut un șoc.
 KASPAR: Un șoc. Ești încă viu.
 KONRAD: Tu m-ai salvat. Te bucuri, nu-î așa?
 KASPAR: Ce vă holbați la mine ca proștii?
 KONSTANTIN: Ești extenuat.
 KAZIMIR: După o asemenea faptă eroică.
 KONRAD: Sînt mîndru de tine. Auzi doar, ești un erou. Am știut dintotdeauna că din tine o să iasă un bun gardian.
 KASPAR: Cum sînt un erou? Cum o să fiu un bun gardian?
 KONRAD: A uitat totul, totul s-a șters.
 KONSTANTIN: Un șoc.
 KAZIMIR: E normal.
 KONRAD: El nu face mare tevdatură din asta. E simplu și modest, în ciuda faptelor lui.
 KASPAR: Ce.
 KONRAD: Ședeam aici și pîlăvrăgeam, făceam calcule, și atunci s-a produs atacul. Mascatul. La început ai sunat din clopoțel, pe urmă te-ai aruncat asupra lui. M-ai salvat. Acum îți amintești. E șocul.
 KASPAR: Da-da.
 KONRAD: Da-da.
 KASPAR: Da-da?
 KONRAD: Da-da!
 KASPAR: Dadadadadadada.
 KONRAD: Dadadadadadada.
 KASPAR: Nui
 KONRAD: Da.
 KASPAR: Nunununununununun
 KONRAD: Nunununununununun
 Ș.a.m.d. Konrad îl dă mereu dreptate lui Kaspar. Pe care asta aproape că-l înnebunește. Kaspar încearcă să fugă. Nu poate. Kazimir și Konstantin nu înțeleg nimic. Stau nemișcați și repetă textele lui Kaspar și Konrad.
 KONSTANTIN: Kaspar... Cum vorbești?
 KONRAD (face o criză): E nebun după matematică. El calculează tot. Știe tot. Matematică superioară, dar și simplă.
 KONSTANTIN: Ajutăți-mă. Trebuie scos la aer curat.
 Konstantin și Kazimir îl duc pe Konrad spre ieșire.
 KASPAR (singur): Sînt un erou? N-ar fi nici o logică. Ce se întimplă?
 Kazimir se întoarce singur.
 KAZIMIR: Kaspar.
 KASPAR: Ce mai e?
 KAZIMIR: Noi... Noi...
 KASPAR: Și tu ai un șoc?
 KAZIMIR: Nu... nu...
 KASPAR: Ce-a vrut să spună ăla mai devreme?
 KAZIMIR: KASPAR!!!
 KASPAR: Nu te holba așa la mine.

KAZIMIR: Kaspar, trebuie să facem de pază singuri.
KASPAR: Noi?
KAZIMIR: Ei spun că nu se poate altfel. Konstantin trebuie să aibă grijă de Konrad, și pentru că tu te-ai dovedit corespunzător, și pentru că eram și eu aici...
KASPAR: Asta-i bună.
KAZIMIR: Știi ce înseamnă asta?
KASPAR: Înseamnă că acum simțem de gardă.
KAZIMIR: Cum spui asta.
KASPAR: Acum taci odată. Cel mai bun lucru e să te ocupi de curățenie. Și pune clopoțelul la locul lui.
KAZIMIR: Unde e clopoțelul.
KASPAR: Caută-l.
KAZIMIR: Ți-a fost frică atunci?
KASPAR: Nu... Da... Încă nu m-am gândit. Caută clopoțelul.
KAZIMIR: Cum s-a întâmplat?
KASPAR: Am avut o zi obositoare.
KAZIMIR: Te rog.
KASPAR: Nu.
KAZIMIR: Dar trebuie să știi, altfel iar o să stau aici și-o să șun doar din clopoțel. Unde e clopoțelul. Unde trebuie să lovești?
KASPAR: Lasă-mă să dorm.
KAZIMIR: Somnul e interzis!
KASPAR: Atunci nu dormi.
KAZIMIR: Dar nici tu nu trebuie să dormi.
KASPAR: Sint obosit!
KAZIMIR: Ești gardian!
KASPAR: Sint un gardian obosit.
KAZIMIR: Și dacă vine mascatul?
KASPAR: Îi spui să umble încet.
KAZIMIR: Kaspar.
KASPAR: Caută clopoțelul și ține-ți gura.
KAZIMIR: Nu te las să dormi. E interzis.
KASPAR: Aft de multe sint interzise!
KAZIMIR: Dar nu multe sint aft de importante.
KASPAR: Și ce e important aici?
KAZIMIR: Ca tu să nu dormi.
KASPAR: Baga de seamă. Tu ești un clopotar, iar eu sint un erou!
KAZIMIR: Kaspar!
KASPAR: Da, un clopoterou. Un clopoterou ești. Ța erou, eu am dreptul să fiu obosit.
KAZIMIR: Da, dar nu să dormi.
KASPAR: Clopoteroule.
KAZIMIR: Insultă-mă cum vrei, dar nu te las să dormi. Ești gardian.
KASPAR: Nu ți-e teamă o nine?
KAZIMIR: Nu.
KASPAR: Poti să-ți arăți curajul la următorul atac. (Ia bastonul de cauciuc și-l amenință.) O să dormi și tu.
KAZIMIR: Foarte bine... Așa pot învăța ceva. Și tu rămii treaz. Asta-i datoria mea. Îți mulțumesc.
KASPAR: Imbecilule. E adevărat că ești un imbecil. La fel ca și Konstantin. Doar un imbecil.
KAZIMIR: Lasă-l în pace pe Konstantin.
KASPAR: Ce e? Imbecilul de Kazimir are ceva împotriva ca eu să spun imbecil! Je Konstantin. Imbecilul de Konstantin. Imbecilul de Konstantin. Imbecilul de Konstantin.
KAZIMIR: Imbecilul de Konrad... Imbecilul de Konrad.
KASPAR: Foarte bine. Imbecilul de Konrad... Imbecilul de Konrad, imbecilul de Kazimir, imbecilul de Konstantin. O bandă de imbecili. Imbecili.
KAZIMIR: Ești...
KASPAR: Da, sint un imbecil. Eu sint imbecilul-șef.
KAZIMIR: Tu ești un erou. Ești un erou.
KASPAR: Eroi sint cei mai mari imbecili. Știi ceva, mă duc să mă culc.
KAZIMIR: Nu...
KASPAR: Atunçi trebuie să vii și tu și să stai lângă patul meu. Noapte bună. (Iese.)
KAZIMIR: Kaspar. Unde e clopoțelul? E la el.
Vrea să fugă după el, ușa se deschide, Kaspar a fost făcut prizonier de către mascat. Kaspar e condus înăuntru ca ostatic. Kazimir se repede în fața ușii celei misterioase.
KAZIMIR: Kaspar.
MASCATUL: Pleacă din fața ușii!
KAZIMIR: Ce vrei?
MASCATUL: Îl omor pe prietenul tău.
KAZIMIR: Nu e prietenul meu.
MASCATUL: Atunçi te omor pe tine! Pleacă din fața ușii.
KAZIMIR: Unde e clopoțelul?
Prin ușa rămasă deschisă se furișează un al doilea mascat. Cu bîta, îi trage primului mascat o lovitură. Cei doi mascați se încăieră.
KAZIMIR: Unde e clopoțelul?
KASPAR: Unde e clopoțelul?
KAZIMIR și KASPAR: Cîngcîngcîngcîngcîngcîngcîngcîng...
Ambii mascați cad în genunchi. Primul e inconștient, al doilea nu mai are deloc suflu. Își smulge masca de pe față. E Konstantin.
KONSTANTIN: Băieți, v-am salvat. Aveam o presimțire rea. Prima gardă. Așa se întâmplă de cele mai multe ori. Unde e clopoțelul? Acum nu vă mai zgîliți așa. Totul a mers bine. Am reușit. O treabă pe cinste. De la prima mea gardă aștept ziua

asta.
KAZIMIR: De ce ai masca asta neagră?
KONSTANTIN: Voiam să vă atac.
KASPAR: Ce?
KONSTANTIN: Voiam să văd dacă simteți la posturi. Voiam să vă atac, iar acum am pus mina pe mascat.
Mascatul își vine în fire. Toți trei îl înconjoară, cu bîte în mîna.
MASCATUL: Capul. Capul meu. Ah, ah!
KONSTANTIN: Konrad.
KONRAD: Dar ce-ai crezut? (Își smulge masca de pe față. Bineînțeles, e Konrad.) L-ai prins? Tocmai îi țineam pe băieți în șah, cînd apare mascatul și se repede la mine. Ce faci aici. Iar a scăpat? Ce e aia?
KASPAR: Și tu voiai să ne ataci...
KAZIMIR: Ca să ne pui la încercare?
KONRAD: Cum, și eu? M-ai cotohogit tu, și eu pe tine. După atacul de azi, m-am gândit că e bine să produc o alarmă de probă. Nu e nimic suspect.
KONSTANTIN: Exact. Siguranța e siguranță. Și eu m-am gândit la fel.
KONRAD: Cum, și tu? Tu n-ai nici un motiv. Atacul asupra ta - eu eram.
KONSTANTIN: Tu?
KONRAD: V-am observat și m-am gândit că o să te omoare!
KONSTANTIN: M-ai controlat pe mine?
KONRAD: Observat și salvat.
KONSTANTIN: Și eu, ca să te salvez, te-am atacat azi. L-ai fi omorît pe eroul tău.
KAZIMIR: Care erou?
KASPAR: Mi-e frig.
KONRAD: Konstantin.
KONSTANTIN: Da.
KONRAD: Ai mai făcut vreodată asta?
KONSTANTIN: Ce?
KONRAD: Un atac în timpul gardei noastre.
KONSTANTIN: Din cînd în cînd.
KONRAD: Din cînd în cînd.
KONSTANTIN: Pe toate?
KONRAD: Nu știu.
KONSTANTIN: Le-ai notat pe toate?

Amîndoi se adînceșc într-un registru. Rîd și rîd. KAZIMIR și KASPAR au o problemă.

Prezentare
 și traducere de ALICE GEORGESCU

